

ponořit i s vlasy. Prostě prospívá všeobecně.

Lázně nabízejí celé spektrum procedur – koupele (vodní i suché uhličitě), zábaly, masáže, parafin, peloidy, cvičení v bazénu či na motomedu, plynové injekce, ergoterapie a další. Personál je velmi vstřícný – rád jsem chodil do vany k Esterce či Lence, na ergu mi učarovala spřízněná duše Lucie. Plynová obálka od Evy či Olinky mi velmi prospívala, parafin od Evy nebo Marcely příjemně ohříval, prima je i vstřícná pánská obsluha v bazénu...

Na jména všech si nevzpomenu nebo jsem je ani neznal, ale světit se do péče lázeňským sestřám a lékařům můžete opravdu bez obav. V lázních jsou procedury v pracovním týdnu celý den, v sobotu dopoledne a v neděli je volno. To je pak čas k četbě (je tu lázeňská knihovna), odpočinku v parku či ve skleníku s tropickými květinami v blízkém areálu nemocnice. Nebo můžete trávit čas ve dvou lázeňských kavárnách či bazénu.

Pokud zdraví dovolí, okolí nabízí zajímavé cíle k výletům (nabízí je i lázeň ve spolupráci s CK). O nich ale v samostatném příspěvku.

pospmichal@email.cz

Suchá koupel v uhličitě obálce

Cvičení na motomedu

Z Lázní Hodonín po jihomoravském regionu

Michal Pospíšil

Zámecká zahrada v Lednici

Jelikož jsme do Lázní Hodonín přijeli autem, měli jsme skvělou příležitost k cestování. Na všechny neděle jsme si naplánovali celodenní výlety, na sobotní odpoledne ty kratší. Mám rád historii, takže cíle našich putování byly jasné. Nejčastěji jsme mířili k památkám, k hradům a zámkům.

Musím podotknout, že prohlídky zámků zpravidla byly pro mě i doprovod zdarma, nebo jsem platil snížené vstupné. Jestliže v jižních Čechách často narazíte na Rožmberky, na jižní Moravě to jsou zase Lichtenštejnové.

Mikulov

Při příjezdu do Mikulova už z dálky vidíte zámek a Svatý kopeček. Město mi dlažbou a množstvím turistů připomíná Český Krumlov. Krásnou zámeckou zahradou stoupáme k zámku, čím výše, tím hezčí je rozhled. Jediná bezbariérová prohlídka je „Vino napříč staletími“ – nevdá, víno mám rád, tak se o něm nechám rád poučit. Snoubí se tu staré s moderními technologiemi a hned u vchodu nás vítají promítané mozaiky. Také promítání na holou skálu má své kouzlo. Dotýkat se je dovoleno, tak v ruce zkouším historické číše na víno. Zaujme mě „víno podle horoskopu“ i dobové nářadí na sklizeň a výrobu vína. Film se spouští, když člověk šlápne do pedálů kola, na kterém

klidně mohl jezdit můj děda či praděda.

Na Svatý kopeček se s vozíkem nedostanete, je tam stezka s přírodními schody a kameny. Parkujeme tedy v podloubí na náměstí, piji bílé, pozoruji cvrkot a hledím na morový sloup s kašnou, Dietrichsteinskou hrobku, za níž roste vysoká rozložitá památná lípa. Zajímala by mě ale i synagoga, mikve i hřbitov... ▶

Mikulovský zámek

Socha na nádvoří valtického zámku

Valtice a Lednice

Druhý výlet směřoval do Valtic a měl jasný cíl: zámek a zámeckou zahradu (prohlídka zámku je v patře, ale vozík se mnou vynesli ochotní lidé; budiž jim chvála!), bylinkovou zahradu a na doporučení kamarádky Salon vín České republiky s bezbariérovým zadním vchodem. Zaplatíte vstupné a libovolně ochutnáváte z jednadevadesáti oceněných vín. Chce to mít jasnou představu, co vlastně ochutnat a v jakém množství, kultivovanost je tady zcela na místě.

V Lednici se mi tajil dech prakticky ze všeho. Nádherná architektura, mnoho budov – konírna, velká oranžerie a dechberoucí upravená barevná zahrada. Všude se dostanete s vozíkem, jedna prohlídková trasa zámku vede přízemím, je tedy také dostupná bez problémů.

V Lednici jsem ale zastihl i výstavu soch z písku (u nás v jihočeském Písku bývají tyto sochy kolem řeky Otavy), které ukazovaly celou naši historii – zobrazení trilobita, pravěkého ještěra, mamuta, kněžny Libuši, sv. Václava, Karla IV., Golema, Jana Žižku, Boženu Němcovou, Alfonse Muchu, Jana Wericha, ale i Cimrmany či Krtečka a jeho kamarády. A to si nepamatuji všechno... Kamenitá cesta ale komplikovala přejezd mezi sochami, ještě že prostor mezi nimi nebyl velký, takže šel s vypětím sil zvládnout.

Poslední delší výlet směřoval ke známým do Klobouků u Brna, ještě jsem si tam stačil prohlédnout evangelický kostel s bezbariérovým vstupem a faru. Památky prostě nemohu vynechat nikde.

Kratší výlety:

Milotice, Strážnice, Kyjov a Žďánice

Odpolední výlety směřovaly do bližšího okolí Hodonína. Zamiloval jsem se do barokního zámku v **Miloticích** s krásnou francouzskou zahradou, v níž se fotilo mnoho lidí v dobových kostýmech. Že by nějaké natáčení? (Točili tu např. pohádky *Za humny je drak*, *Hadí princ* nebo *Princ Nebojsa*) Kdepak. Za poplatek kostýmy půjčují a turisté si odnášejí pěkný zážitek dokumentovaný fotografiemi. Na prohlídku se musí vystoupat do prvního patra, ale přilehlé budovy jsou dobře přístupné.

Ve Strážnici jsme ani nestihli všechno, co nabízela. Na vyhlídku z Bílé věže jsem se nedostal, zato zemitý místní vypravěč mi nastínil osudy školy jednoty bratrské v takových barvách, že jsem se nestačil divit – chodil do ní J. A. Komenský i TGM. Kolem kostela jsme po Baťově kanálu dojeli do přístavu a pak směřovali k zámku. Nejsou v něm klasické prohlídky interiérů, ale výstavní prostory – galerie obrazů, hudebních nástrojů a knihovna. Vozíčkář se svezl výtahem do prvního patra. Skanzen a židovskou synagogu se hřbitovem jsem musel pro nedostatek času nechat na příští návštěvu Strážnice.

Kyjov měl pro mě jiná než historická lákadla, i když radnice, zámeček i kostel jistě stojí zato. Na náměstí probíhaly trhy, místní prodávali vlastní výpěstky – radost pohledět, ochutnat a koupit.

Naše sousedka pochází ze Žďanic, takže nebylo zbytí, museli jsme vidět i je. Zámek dnes patří soukromému majiteli, takže se tam neprovádí, ale zlomek expozice mají ve Vrbasově muzeu. Slogan „Kdo nenavštívil Vrbasovo muzeum,

Do strážnické školy jednoty bratrské chodil J. A. Komenský i TGM

nebyl ve Žďanicích“ rozhodl za nás. Stísněný prostor pro tak rozmanitou expozici skýtal nájezdová prkna a můj vozík tak lehce zdolával dva tři schody mezi místnostmi. Těch pokladů! Archeologické nálezy, sbírky přírodního bohatství, lidová tvořivost, pohyblivé modely vodních a větrných mlýnů, parních strojů, dále památky s vojenskou tematikou, peníze atd. V parku je i psí hřbitov, kde odpočívají tři psi bývalých zámeckých pánů. No a nakonec sladká odměna – skokem do současnosti – do místní cukrárny na vyhlášené žďánické trubičky a kávu.

Muzeum v **Miloticích**

Relax v lázních

V Hodoníně jsme si rádi chodili sednout na klidné náměstí TGM, kde je „zpívající“ fontána. Šumí tu voda, v celou hodinu tu pouštějí nějakou skladbu, a to nejen klasický repertoár vážné hudby, ale i melodie z filmů. Po obvodu je časová přímka od počátků města až po založení lázní r. 1979. Pod radnicí je báječná restaurace se zahrádkou, a i když je pod zemí, je bezbariérová. Svezete se do ní výtahem.

Jen námátkou – k náměstí projdete kolem domu, kde už jen pamětní deska připomíná narození našeho prvního prezidenta (muzeum je jinde), můžete do zoo ve stinném lesíku, na moderní nerezové koupaliště, k přístavu i jinde Přes léto ve městě bývá mnoho kulturních akcí, já se byl třeba podívat na svatovavříneckých hodech.

Setkání

Ne darmo se říká „Nesetkávají se hory s horami, ale lidé s lidmi“ či „Svět je malý“ nebo „Člověk všude bratry má“. Před hodonínským infocentrem mě oslovil můj bývalý vychovatel z pražského JÚŠ, kterého jsem neviděl asi osm let. Oba jsme se změnil – on vzhled, já život. Rychle jsme na sebe chrlili novinky...

Druhý den jsem potkal rodinku, kterou znám spoustu let z plzeňských akcí. Ani jsme si na počátku léta neřekli, že máme společný prázdninový cíl. Milá setkání.

S lidmi jsem se ale potkával i v lázních (co člověk, to jiný příběh, jiný osud) a ve městě i v širokém okolí. Zdá se mi, že na jižní Moravě jsou lidé srdečnější, mají k sobě blíž, usmějí se, poradí cestu, zastaví se s vámi a sdělí, jak to u nich chodí. Tolik nespěchají. A když došlo na to, odkud vlastně jsem (z Českého Krumlova), s nádechem a slovy „tam je krásně“ nebo „na Šumavě jsem kroužil vojnu“ se málem rozplývali. Všechna setkání působila jako pohlazení a já cítil, že mám kolem sebe hodné lidi. Má duše se tetelila blahem. Dokonce jsem se v lázních setkal se svými čtenáři. Dva starší manželé na vozíku přijeli na kratší pobyt a pán, poznal mě podle fotky v časopise, jel ke mně se slovy: „Ty píšeš do Vozky!“ Když pak četl noviny, jeho paní si s námi povídala. Hezká náhoda, hezké setkání.

A ještě jedno setkání bylo prima. Hodonínské lázně a nemocnice spolu sousedí, spojuje je park. Už pár let posílám každý měsíc sto korun na Zdravotní klauna. Přichomýtl jsem se k příjezdu dvou klaunů. Přijeli namalovaným autem, v kostýmech, něco si vyprávěli, smáli se a já měl uspokojivý pocit, že jdou někoho potěšit a já na tom mám malinkatý podíl.

Lázeňská léčba mi výrazně prospěla, setkání s různými lidmi a návštěva mnoha

Expozice **milotického** zámku

dosud neznámých míst mě významně obohatily, ale spoustu jsem toho nestihl navštívit, vidět a poznat. Určitě vím, že se do lázní v Hodoníně rád vrátím. Cestu domů jsme zvolili podél státní hranice. Sice horšími silnicemi, zato si opět uvědomuji, jak je naše země krásná a bohatá – všude jsou již sklizená pole, louky, lesy... Po čtyřech týdnech se domů vracím odpočatý, opálený, nabitý energií a optimismem a také plný zážitků.

pospmichal@email.cz

Zdravotní klauni, na které pravidelně přispívám každý měsíc, opravdu existují! Tady přijeli do hodonínské nemocnice sousedící s lázněmi. V kostýmech, něco si vyprávěli, smáli se a já měl uspokojivý pocit, že jdou někoho potěšit.

**Hodonínsko
stojí za to!**

Klidné hodonínské náměstí TGM s působivou „zpívající“ fontánou